

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Благоевград, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТИРИНАДЕСЕТИ СЪСТАВ,
в публично заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Георги Янев

при участието на секретаря Теофания Лазова
като разгледа докладваното от Георги Янев Търговско дело №
20221200900157 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба подадена от Й.
И. К., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Р., ул. *** № *, с която е
предявен иск с правно основание чл.155, т.1 от ТЗ, да бъде постановено
решение за прекратяване на дружеството „****“ ООД, ЕИК ***, със седалище
и адрес на управление гр. Р., ул. *** № *, поради важни причини, които
налагат прекратяването му, да се открие на основание чл. 156, ал. 1, вр. чл.
155 от ТЗ производство по ликвидация, като се определи 6 –месечен срок за
провеждането му.

В исквата молба се твърди, че ищецът е съдружник в дружество с ограничена
отговорност с наименование "****" ООД и притежава 91 дяла по 50 лева,
равняващи се на 4 550 лева от капитал, възлизащ на 5 000 лева.
Съдружниците Д.Д., Б.Ц., И.Д., Й.З., Е.И., Я.Д., Г.Л., И.Д. и И.Д. притежават
всеки от тях по 1 дял на стойност от 50 лева.

Посочва се, че търговското дружество се управлява от ищеца и от В.М. само
заедно.

Твърди, че ответното дружество е създадено през 2006 г. В Търговския
регистър са подадени и публикувани годишни финансови отчети за 2007

година, 2008 година, 2009 година, 2010 година, 2011 година, 2012 година, 2013 година, 2014 година, 2015 година и 2016 година. За годините 2017 г., 2018 г. и 2020 г. са подадени декларации по чл. 38, ал. 9, т. 2 от ЗСч. за неизвършване на дейност. Видно от финансовите отчети дружеството е приключило 2007 г. с текуща загуба от 26 хил. лв.; 2008 година - с текуща загуба от 128 хил. лв.; 2009 година - с текуща загуба от 25 хил. лв.; 2010 година - с текуща печалба от 10 хил. лв.; 2011 година - с текуща загуба от 3 хил. лв.; 2012 година - с текуща загуба от 48 хил. лв.; 2013 година - с текуща загуба от 9 хил. лв.; 2014 година - с текуща загуба от 9 хил. лв.; 2015 година - с текуща загуба от 9 хил. лв. и 2016 г. - с нулев текущ финансов резултат. В счетоводния баланс на дружеството към 31.12.2016 г. в активът са включени текущи (краткотрайни) активи на стойност 33 хил. лв., а пасивът се формира от -242 хил. лв. собствен капитал и 275 хил. лв. задължения.

Съгласно чл.20,т.3 от дружествения договор, решенията на Общото събрание се вземат единодушно от всички съдружници. Предвид на това, че съдружниците са общо на брой 10 посочва, че е обективно невъзможно да се вземат решения от Общото събрание. Отделно от това всички съдружници, които притежават по 1 дял, са с постоянен адрес в Република Сърбия, като те трайно са се дезинтересирали от дружествените работи. Твърди се, че съдружникът Й. И. К. няма никаква връзка с тях както и с другия управител на дружеството В.М..

Моли съдът да приеме, че така предявеният иск с правно основание чл. 155, т.1 от ТЗ за прекратяване на дружеството поради „важни причини“, които налагат прекратяването му, е допустим, тъй като е предявен от съдружник, който притежава повече от 1/5 от капитала.

Посочва, че в Решение № 159 от 15.12.2009 г. на ВКС по т. д. № 389/2009 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Дария Проданова се приема, че „понятието "важни причини" не може да бъде дефинирано изчерпателно. Ако такава дефиниция би била възможна, тя би била въведена от законодателя. Това е така, поради обстоятелството, че всяко търговско дружество е със своя специфика - предмет на дейност, пазарни условия, права и задължения на съдружниците (предвидени в учредителния акт) и пр. Съставът на ВКС е заключил, че при всяко отделно дружество, наличието на "важни причини" би следвало да се преценява при различни факти и обстоятелства, като съдът е

определил общите параметри, които биха имали значение при прилагането на чл. 155, т. 1 ТЗ.

Моли съдът да приеме, че в случая са налице важни причини за прекратяване на ответното дружество като интересите на дружеството като цяло налагат неговото прекратяване, поради това, че съдружниците са с постоянен адрес в Република Сърбия и че трайно са се дезинтересирали от дружествените работи дружеството още от създаването си е на загуба. Твърди се, че в периода от 2017 г. до 2021 г. включително дружеството не е извършвало търговска дейност. Налице е продължителен период от време (около 5 години), през който дружеството не е осъществявало търговската дейност, за която е регистрирано. Липсва каквато и да било воля у съдружниците за продължаване дейността му. Неосъществяването на търговска дейност се дължи на бездействието на съдружниците, които постоянно живеят в Република Сърбия. Външните белези на разстройство в дейността на „***“ ООД са трайна липса на рентабилност, тенденция към натрупване на задължения и спиране на дейността за период над 5 години. Дружеството в периода от 2007 г. до 2016 г. е генерирало само загуби, поради това, че решенията съгласно член 20, т.3 от дружествения договор се взимат с единодушие на нас съдружниците, каквото поради липсата на контакт между съдружниците не може да бъде постигнато, дружеството реално не извършва дейност.

Моли съдът да приеме, че са налице важни причини по смисъла на чл. 155, т. 1 ТЗ за прекратяване на дружеството, тъй като ищецът по делото, който притежава 91 дяла от общо 100 дяла от капитала на дружеството няма каквото и да било контакт с останалите съдружници, като това води до невъзможност Общото събрание да взема решения, предвид договореното между съдружниците в чл.20, т.3 от дружествения договор, че решенията се вземат с единодушие.

Твърди, че са налице "важни причини" по смисъла на чл.155, т.1 от ТЗ, които налагат прекратяване на дружеството, поради което се иска съдът да постанови решение, с което да прекрати „***“ ООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. Р., ул. „***“, №76, представлявано от управителите Й. И. К. и В.М..

В срока по чл. 367 от ГПК е депозиран отговор от назначения от съда особен

представител на ответното дружество адв. А. М., в който се посочва, че исковите претенции са допустими, но неоснователни.

Заявява, че не е спорно, че през 2006 година в гр. Благоевград на основание чл.113 от ТЗ е учредено дружество с ограничена отговорност с наименование "****" ООД и седалище гр. Р., адрес на управление: ул. "****" №76. Съдружници в дружеството са Й. К., Д.Д., Б.Ц., И.Д., Й.З., Е.И., Я.Д., Г.Л., И.Д. и И.Д.. Съгласно удостоверението за актуално състояние на ответното дружество, същото е с капитал в размер на 5000 лв., като Й. К. притежава 91% от същия, а всички останали съдружници притежават по 1% за всеки един от тях от капитала на дружеството. Вписаният в ТР по партидата на ответното дружество предмет на дейност е: туристически услуги, хотелиерски, ресторантьорски, готварство, рекламни, програмни, импресарски, консултантски, преводачески, счетоводни услуги, строително-монтажни услуги и услуги в областта на общественото хранене, спорта и балнолечението, покупка на стоки и други вещи с цел да ги препродаде в първоначален, преработен или обработен вид в страната и чужбина, продажба на стоки собствено производство в страната и чужбина, търговско представителство и посредничество, комисионни, спедиционни и превозни сделки в страната и чужбина- вътрешни международен транспорт, комисионни сделки, складови сделки, стоков контрол, сделки с интелектуална собственост, покупка, строеж или обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба, включително спортни имоти и съоръжения, лизинг.

Счита, че основният спорен по делото въпрос е, налице ли са предпоставките на чл.155, т.1 от ТЗ за прекратяване на ответното дружество, когато "важни причини налагат това и съответно пристъпване към неговата ликвидация.

На първо място, счита, че съгласно трайната съдебна практика и правна теория, дали са налице важни причини по см. на чл.155 ал.1 т.1 от ТЗ, е резултат от конкретна преценка във всеки един случай, като съдът следва да изхожда от интересите на дружеството като цяло а не на отделните негови съдружници. Сочи, че основен ориентир за съда е интереса на дружеството, като при преценката, дали са налице важни причини за неговото прекратяване, следва да се изхожда от няколко основни момента: дали дружеството може да изпълнява целите, за които е създадено, налице ли е непреодолима пречка за осъществяване на регистрирания предмет на дейност

на дружеството, както и дали съдружниците с действията си пречат да се осъществява предмета на дейност на дружеството или на практика, то изобщо да не извършва търговска Дейност, съгласно регистрирания си прелет „а дейност в ТР. /Определение № 220/06.04.2009 г. на ВКС на РБ по т.д. № 674/2008 г.; Решение от 21.03.2006 г. на ВКС на РБ по т.д. № 724/2005 г.; Решение № 662/20.06.2006 г. на ВКС на РБ по т.д. № 86/2006 г. и Решение № 239/21.02.1996 г. на ВКС на РБ по гр.д. № 86/1995 г./.

Твърди се, че в настоящия случай, безспорно е установено, че девет от съдружниците не са в състояние да контролират и да наблюдават непосредствено дейността на дружеството по обективни причини. Тези причини не им позволяват да бъде част от непосредственото осъществяване на дейността на дружеството, но това обстоятелство не е достатъчно, за да се приеме, че са налице важни причини по смисъла на закона за прекратяване на ответното дружество. Счита, че преценката на икономическото състояние на търговеца - ответното дружество и обсъждане на показателите за неговата рентабилност не са предмет на производството по реда на чл.155 ал.1 т.1 от ТЗ, като независимо от обстоятелството, че дружеството е имало периоди, през които е отчитало загуби, доколко тези загуби или печалба са повлияли на финансовото състояние на дружеството и в каква степен, това са въпроси, касаещи други съдебни производства и по-специално евентуално производство по несъстоятелност.

На следващо място счита, че ако са налице засегнати членствени или имуществени права на единия от съдружниците, то той би могъл да реализира правата си по друг законов ред. Влошените отношения между съдружниците не представляват непреодолима пречка и "важни причини", които да доведат до прекратяване на дружеството, като всички събрани по делото доказателства в настоящото производство водят единствено да правните изводи, че в случая, не са засегнати интересите на самото дружество, а на единия от неговите съдружници. Посочва, че когато между съдружниците са създадени обтегнати отношения, същите не биха могли да съставляват основание за прекратяване на търговското дружество, тъй като основния ориентир, както се посочи по-горе, са интересите на самото дружество, а последните са пряко свързани с осъществяване на предмета му на дейност.

Не на последно място се твърди, че отсъствието на някой от съдружниците от

страната не представлява пречка за свикването и провеждането на Годишно общо събрание на съдружниците в ответното дружество, тъй като е възможно тези дейности да бъдат извършени и по друг начин, посредством съвременните технологии и средства за комуникация.

Предвид изложеното, намира, че предявеният иск с правно основание чл. 155, ал.1, т.1 от ТЗ следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

От страна на ищеца чрез неговия процесуален представител е депозирана допълнителна искова молба, в която относно възраженията срещу основателността на иска се посочва, че цитираната от ответника на стр.2 от отговора на исковата молба практика на ВКС не отрича, а напротив, еднозначно подкрепя основателността на предявения иск. Посочва се, че в константната практика на ВКС по конститутивния иск с правно основание чл.155, т.1 от Търговския закон последователно се приема, че ориентир за съда е интереса на дружеството, като при преценка дали са налице важни причини за прекратяване на дружеството, следва да се изхожда от няколко момента, а именно: дали дружеството може да изпълнява целите, за които е създадено; налице ли е непреодолима пречка за осъществяване на регистрирания предмет на дейност на дружеството; осъществява ли дружеството дейност и ако „не“ по какви причини и т.н.

Посочва се, че ищецът в обстоятелствената част на исковата молба е въвел следните фактически твърдения: ответното дружество не осъществява регистрирания предмет на дейност и изобщо не извършва дейност, считано от 2017 година включително и до настоящия момент; ищецът няма връзка/контакт с останалите съдружници, тъй като те са граждани на Сърбия и не разполага с информация за техните постоянни и/или настоящи адреси в Сърбия (*точните адреси като наименование на улица, № и т.н. не са посочени и в дружествения договор*), и/или техни мобилни и/или стационарни телефони; съгласно дружествения договор решенията на Общото събрание се вземат с единодушие на всички съдружници, поради което дори ищецът да свика Общо събрание не може като управител да организира връчването на поканите до останалите съдружници, поради липса на контакт, което води до обективната невъзможност да се проведе дори редовно годишно общо събрание.

Заявява се, че както е посочено и в самата искова молба, съгласно чл.20, т.3 от

Дружествения договор на “****” ОО, решенията от компетентността на Общото събрание се взимат с единодушие. Такова единодушие при отсъствието на останалите съдружници от страната и липсата на информация за актуалното им местоживееие и телефонни номера не може да бъде постигнато, защото не може да се свика редовно Общо събрание. Твърди, че това поставя дружеството в ситуация на невъзможност не само да функционира нормално, но и въобще да функционира, и застрашава интересите му.

Сочи, че твърденията на стр. 3 от отговора на исковата молба, че отсъствието на някой от съдружниците от страната не представлява пречка за свикването и провеждането на годишно общо събрание на съдружниците в ответното дружество, тъй като е възможно „тези дейности да бъдат извършени и по друг начин, посредством съвременните технологии и средства за комуникация“ са в разрез с приетите разпоредби в чл.19, т.2 от дружествения договор, съобразно които Общото събрание се свиква с писмена покана, връчена до всеки от съдружниците най-малко 15 дни датата на Общото събрание.

Излага, че Общо събрание не е провеждано за период надхвърлящ 5 години показва, че дружеството не функционира и не може да функционира нормално. Освен това се посочва, че при уговореното в чл.20, т.3 от Дружествения договор единодушие за вземането на решения и невъзможността ищецът да осъществи контакт с останалите съдружници, поради липсата на информация за актуалното им местоживееие и телефонни номера, свикването на Общо събрание от страна на ищеца е обективно невъзможно.

Счита, че не отговаря на истината и твърдението от стр. 2 на отговора на исковата молба, че не следва да се извършва преценка за икономическото състояние на ответното търговско дружество в настоящето производство, Посочва се, че в обстоятелствената част на исковата молба не са излагани фактически твърдения, че дружеството е нерентабилно, а че не извършва каквато и да било дейност повече от 5 години, като посочва, че последното е видно и от подадените декларации от управителя на дружеството, качени в търговския регистър. Отделно от това твърди, че въпросът, дали ответното дружество извършва търговска дейност и дали е рентабилно, е релевантен с оглед основанието на иска (наличие на важни причини), като тази

релевантност е изрично потвърдена в задължителната практика на ВКС -Решение № 159/15.12.2009 г. по т. д. № 389/2009 г. на ВКС, 1 Т. О., в което се посочва следното: "Външните белези на разстройство в дейността на дружеството биха могли да бъдат - трайна липса на рентабилност, тенденция към натрупване на задължения, погасяването на които би създавало сериозни затруднения за функциониране на дружеството и опасност за интересите на кредиторите и пр. “.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявеният иск намира правната си квалификация в разпоредбата на чл. 155, т. 1 от ТЗ, за успешното провеждане на който в тежест на ищеца е да установи в условията на пълно и главно доказване, че притежава повече от 1/5 от капитала, както и че са налице важни обстоятелства, които налагат прекратяване на дружеството, по смисъла на посочената разпоредба.

Легитимацията на ищеца се установява от извършена справка по реда на чл. 34, ал. 2 ЗТР по партида на дружеството в Търговския регистър, видно от която е, че ищецът е съдружник в „***“ ООД.

Съгласно трайната съдебна практика понятието „важни причини“ не може да бъде дефинирано изчерпателно, поради обстоятелството, че всяко търговско дружество е със своя специфика - предмет на дейност, пазарни условия, права и задължения на съдружниците /предвидени в учредителния акт/ и други. Преценката за съществуването на „важни причини“ за прекратяване на дружеството следва да се извършва с оглед на различни факти и обстоятелства, но като се изхожда от интересите на дружеството като цяло, а не на отделния съдружник./ Решение № 159 от 15.12.2009 г. на ВКС по т. д. № 389/2009 г., I т. о., ТК/.

По делото е допусната и назначена съдебно-счетоводна експертиза, в заключението на която вещото лице С. Т., че „***“ ООД е регистрирано с Решение № 3205/11.12.2006 г. по ф.дело № 1793/2006 г. на БлОС, като за проверявания период от 2012 г. до изготвяне на заключението в ТР са публикувани ГФО за периода от 2012 г. до 2016 г. включително. За финансовите години от 20017 г. до 2021 г. са публикувани Декларации по чл.

38 от Закона за счетоводството, с които се декларира, че дружеството не осъществява дейност. Направените изводи от експерта по метода на проф.Едуард Алтман / Z - фактор/, сочат че стойността на Z –коефициента от 2012 г. до момента на изготвяне на експертизата е по малък от 1,8, което определя извода, че за дружеството вероятността от фалит е голяма.

По отношение на заключението на вещото лице, съдът счита, че преценката на икономическото състояние на търговеца - ответното дружество и обсъждане на показателите за неговата рентабилност не са предмет на производството по реда на чл.155 ал.1 т.1 от ТЗ. Независимо от обстоятелството, че дружеството е имало периоди, през които е отчитало загуби, доколко тези загуби или печалба са повлияли на финансовото състояние на дружеството и в каква степен, това са въпроси, касаещи други съдебни производства и по-специално евентуално производство по несъстоятелност.

По делото е прието като писмено доказателство Дружествения договор от 20.12.2007 г., в който чл. 20 от Глава IV от същия, е прието, че Решенията на Общото събрание се взимат единодушно от всички съдружници. Наведеното обстоятелство в исковата молба и допълнителната такава за липса на контакт и липса на актуални адреси по местоживееене на останалите съдружници – сръбски граждани, което поставя дружеството в ситуация на невъзможност не само да функционира нормално, но и въобще да функционира се подкрепят и от свидетелските показания на разпитания в съдебно заседание свидетел Цветанка Първанова Ганджова – юрисконсулт в дружеството. Същата свидетелства за обстоятелството, че ищецът Й. К. е възлагал на нея и на юридическият отдел, част от които е свидетелката, през годините да осъществят контакт със съдружниците на „***“ ООД, но същите са останали безуспешни, поради липса на информация за актуалните им адреси. Свидетелката посочва, че от 2009 г. / от която година, тя работи в дружеството/ до настоящият момент никой от съдружниците не се е интересувал от дейността на дружеството. Свидетелката Ганджова твърди, че дружеството не развива никаква дейност.

Причините за прекратяване на дружеството биха могли да бъдат такива, че да създават непреодолима пречка за осъществяване на предмета на дейност на дружеството или пък да е налице продължителен период от време, през

който дружеството да не е осъществявало търговската дейност, за която е регистрирано. Неосъществяването на търговска дейност може да се основава на бездействие или на поведение на мнозинството на съдружниците, което да е в ущърб на дружествените цели - нелоялно поведение, подронване на престижа на дружеството и на интересите на останалите съдружници или просто на нежелание или невъзможност у съдружниците да полагат съвместни усилия за продължаване на дейността.

Неосъществяването на търговската дейност, за която е създадено дружеството представлява „важна причина“ за прекратяване на същото, по смисъла на чл. 155, т. 1 от ТЗ. „***“ ООД не е извършвало никаква стопанска дейност в период от пет години, поради което следва да се приеме, че посоченото основание за прекратяване му е налице / в този смисъл Решение 159/15.12.2009г. по т.д.№ 389/09г. на I т.о., Решение № 21/02.03.2010г. по т.д. № 471/09г. на I т.о. и Решение № 30/10.09.2010г. по т.д.№ 320/09г. на II т.о. на ВКС./.

В случая са следва да бъдат обсъдени и личните отношения между съдружниците, липсата на осъществявани от тях контакти, поради липса на актуална информация за адресите по местоживеенето им в РСърбия и провежданите общи събрания, решенията от които се вземат с единодушие от всички съдружници, съгласно дружествения договор, което поставя дружеството в невъзможност не само да функционира нормално, но и въобще да функционира.

От доказателствата по делото безпротиворечиво се установява, че дружеството в няколко поредни години не е изпълнявало целта, за която е създадено, а единствено съществува като формален правен субект. За разлика от останалите правни субекти, търговските дружества се създават с цел да осъществяват търговска дейност, а неупражняването на такава от търговец в продължение на няколко години е явен белег, че не се изпълнява основната обществена цел, поради която е създадено дружеството. Доколкото ответникът по спора не успя да представи доказателства за съществуваща причина, която да показва интерес у съдружниците от развитие на бизнес, чрез дружеството, то продължаването на съществуването му се явява самоцелно и безпредметно. От изложеното, съдът счита, че са налице предпоставките за прекратяване на същото, по смисъла на чл. 155, т. 1 от ТЗ.

По отношение на иска по чл.156, ал.1 ТЗ.

Недопустимо е разглеждането в рамките на настоящото исково производство на заявеното с исковата молба искане за откриване на производство по ликвидация на дружеството. Недопустимо е съединяването на исковото състезателно производство с охранително производство. Правомощията на съда в тези производства и правните последици от решенията, постановявани в тях, са различни, а и не съществува разпоредба на закона, която да допуска или нещо повече - да налага съединяване на производствата. Производството по чл. 155 ТЗ е спорно исково производство по общия исков ред, в което дружеството е ответник по иска, а компетентен да се произнесе като първа инстанция е съответният окръжен съд, където дружеството е регистрирано. Ако искът е основателен, съдът постановява прекратяването на дружеството и с влизане в сила на решението, неговият конститутивен ефект ще се прояви, като дружеството ще се счита за прекратено. В разпоредбата на чл. 156 ТЗ се уреждат последиците от вече настъпилото прекратяване на дружеството - открива се производство за ликвидация. Производство е охранително. С него се регистрира вече настъпилият факт на прекратяване на дружеството и се постановява вписването на обстоятелството в регистъра по партидата на дружеството. Компетентен да извърши тези действия е регистърният съд, поради което препис от решението за прекратяване на дружеството следва да се изпрати служебно по фирменото дело. По него регистърният съд назначава ликвидатор и провежда по-нататък ликвидация по реда на глава седемнадесета на ТЗ.

Предвид изложеното, съдът приема, че не следва да разглежда искането за откриване на производство по ликвидация на дружеството, на основание чл. 156 от ТЗ, тъй като разглеждането му в настоящето производство е процесуално недопустимо и в тази част производството по делото следва да бъде прекратено.

Ищецът не е претендирал разноски.

С оглед приключване на производството, следва да се изплати на особения представител на ответника възнаграждение за осъществяването процесуално представителство, като особен представител в размер на 800 лева, от внесения депозит.

По изложените съображения, БОС съд

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА „***“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. Р., ул. *** № *, по предявен иск с правно основание чл.155, т.1 от ТЗ от съдружника Й. И.а К., ЕГН *****.

Оставя без разглеждане искането за откриване на производство по ликвидация на прекратеното дружество и прекратява в тази част производството по т. д. № 157/2022 г., по описа на БОС.

След влизането му в сила препис от решението да се изпрати на Агенцията по вписванията за вписване на прекратяването на „***“ ООД, ЕИК ***.

Решението подлежи на обжалване пред САС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Благоевград: _____